

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6S/5/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7015200050
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Konček
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7015200050.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci navrhovateľa W. W., nar. XX.XX.XXXX, štát. prísl. F., právne zast. Centrum právnej pomoci, Moyzesova 18, Košice proti odporcovi Oddelenie cudzineckej polície PZ Košice, Trieda SNP 35, Košice, v konaní proti nečinnosti odporcu ako orgánu verejnej správy takto

rozhodol:

Návrh z a m i e t a ako nedôvodný.

Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Navrhovateľ pôvodne zastúpený Advokátskou kanceláriou Škamla, s.r.o., Makovického 15, Žilina sa žalobou zo dňa 12.01.2015, došlou tunajšiemu súdu dňa 19.01.2015 a podanom na poštovú prepravu dňa 16.01.2015, domáhal, aby súd uložil odporcovi povinnosť bezodkladne konať a rozhodnúť vo veci žiadosti navrhovateľa o bezodkladné prepustenie z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov F.. Súčasne sa domáhal práva na náhradu trov konania vo výške 331,88 eur k rukám právneho zástupcu navrhovateľa.

V návrhu dôvodil, že:

„Navrhovateľ bol rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru v M. Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície P. Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru (ďalej len „OCP PZ M.“) sp.zn.: P.-B.-P.-K.-XX-XXX/XXXX zo dňa 23.07.2014 zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) na účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky v trvaní 10 (desať) rokov uloženého právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp.zn.: 3T 57/2012 zo dňa 11.12.2012 v zmysle § 65 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona.

Dňa 17.12.2014 bola odporcovi zaslaná žiadosť o bezodkladné prepustenie navrhovateľa z ÚPZC F., nakoľko jeho zaistenie nie je účelné. Na túto žiadosť odporca do dnešného dňa nereagoval.“

Ďalej citujúc ust. § 250t ods. 1 O.s.p., § 90 ods. 1 písm. d/ ZOPC, čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, poukazujúc na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 557/2012-39 zo dňa 18.04.2013, na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Sžz 12/2014 zo dňa 09.12.2014, v ktorom bolo rozhodované o návrhu navrhovateľa o nezákonnom zásadu orgánu verejnej správy, ktorým bol návrh navrhovateľa zamietnutý a ktorým bol navrhovateľ odkázaný domáhať sa svojho práva podľa § 250t O.s.p. a nasl. v konaní proti nečinnosti správneho orgánu, domnievajúc sa, že odporca koná v rozpore s Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov F. urýchlene, a preto v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Sžz 12/2014 (zrejme

nesprávnosť v návrhu 1S6z) zo dňa 09.12.2014 sa domáha ochrany svojich práv prostredníctvom žaloby na nečinnosť orgánu verejnej správy. Ďalej opakovane citujúc ust. § 90 ods. 1 písm. d/ ZOPC, § 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. správny poriadok a opakovane poukazujúc na vyššie označený Nález Ústavného súdu SR, z ktorého podľa žalobcu vyplýva, že ústavne, resp. dohovoru konformný výklad by mal byť taký, že zaistená osoba má právo požiadať správny orgán o preskúmanie dôvodnosti ďalšieho trvania zaistenia, pričom tento je povinný o takéto žiadosti vydať rozhodnutie so všetkými obsahovými aj formálnymi náležitosťami, vrátane poučenia o opravnom prostriedku, má navrhovateľ za to, že z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že navrhovateľ sa žiadosťou o bezodkladné prepustenie domáhal vydania rozhodnutia o pozbavení osobnej slobody, ktoré má byť v zmysle už uvedeného Nálezu Ústavného súdu SR a rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva vydané urýchlene. Pretože odporca nerozhodol o navrhovateľovej žiadosti ani 25 dní od jej obdržania faxovým podaním, postup odporcu tak nemožno považovať za urýchlene rozhodovanie.

Odporca sa k návrhu navrhovateľa vyjadril podaním zo dňa 29.01.2015, doručeným tunajšiemu súdu dňa 02.02.2015, pričom okrem iného uviedol:

„Krajský súd Košice v svojej odpovedi zo dňa 29.12.2014 na dožiadanie správneho orgánu zo dňa 19.12.2014 uviedol, že účastník konania bol na území Slovenskej republiky právoplatne odsúdený pre zločin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1, 2 Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 11.12.2012 sp.zn. 3T 57/2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31.10.2013 sp.zn. 7To 4/2013, kde mu bol popri nepodmienečnom treste odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov uložený aj trest vyhostenia podľa § 65 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona v trvaní 10 (desať) rokov. Ďalej Krajský súd v Košiciach vo svojom vyjadrení uviedol, že v zmysle ustanovení § 441 - § 444 Trestného poriadku súd nemá možnosť akýmkoľvek spôsobom zasahovať do realizácie tohto trestu, preto trvá na výkone trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

Dňa 07.01.2014 účastník konania podal proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 9Sp/58/2014-24 zo dňa 09.12.2014 odvolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky. K predmetnému odvolaniu zaslal správny orgán dňa 08.01.2015 svoje stanovisko prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach.

Dňa 15.01.2015 správny orgán odstúpil žiadosť účastníka konania o bezodkladné prepustenie zo zaistenia, doručenu dňa 23.12.2014, Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky z dôvodu pripojenia k predchádzajúcej žiadosti zo dňa 16.10.2014, nakoľko vo veci skúmania účelu zaistenia doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté Najvyšším súdom Slovenskej republiky. O odstúpení podania dňa 15.01.2015 informoval aj právneho zástupcu účastníka.

Dňa 20.01.2015 správny orgán zaistil účastníka konania rozhodnutím č. s. P.-B.-P.-K.-X-XXX/XXXX v zmysle § 88a ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, kde v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 14.04.2015.

Správny orgán prehodnocoval aj skutočnosť či trvá účel zaistenia. Z uvedených skutočností vyplýva, že sa účastník konania v minulosti dopustil úmyselnej trestnej činnosti, za ktorú bol uznaný vinným a bol za ňu aj právoplatne odsúdený.

V rámci správneho konania o zaistení účastníka konania bolo správnym orgánom taktiež zistené, že účastník konania počas svojho väzobného stíhania v trestnej veci zločinu obchodovania s ľuďmi v UVVaUVTOS M. dňa 13.02.2012 požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Migračný úrad Slovenskej republiky žiadosť účastníka konania rozhodnutím zo dňa 25.07.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 25.09.2012, zamietol ako neprípustnú podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa § 11 ods. 3 zákona o azyle bolo v prípade účastníka konania príslušným na konanie Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska.

Po zhodnotení dôkaznej situácie má správny orgán za to, že účastníka konania požiadal o azyl účelovo, aby tým pozdržal realizovanie výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Na základe horeuvedených skutočností správny orgán usúdil, že existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o

udelenie azylu s cieľom oddialiť alebo zmať výkon trestu vyhostenia jeho osoby z územia Slovenskej republiky.

Podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov stanovil správny orgán dĺžku doby zaistenia do 14.04.2015. Doby zaistenia stanovil správny orgán po dôkladnom vyhodnotení osoby účastníka konania ako aj aplikačnej praxe Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a jeho stanoviska zo dňa 15.01.2015, kedy je táto doba potrebná na právoplatné rozhodnutie v žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Počas tejto doby bude Migračný úrad Ministerstva vnútra skúmať jednotlivé dôvody, ktorými účastník konania odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Podľa § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

Dňa 23.01.2015 účastník konania vypovedal plnomocenstvo udelené dňa 24.09.2014 advokátovi Mgr. Martinovi Škamlovi, advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického 15 Žilina na zastupovanie v konaniach súvisiacich s pozbavením jeho osobnej slobody v ÚPZC F. a v konaniach súvisiacich s týmito konaniami a taktiež na zastupovanie v konaniach o súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutí vydaných v týchto konaniach. Vypovedanie plnomocenstva bolo správnemu orgánu doručené dňa 28.01.2015.

Zároveň dňa 28.01.2015 bolo správnemu orgánu doručené plnomocenstvo pre splnomocnenca Centrum právnej pomoci so sídlom Nám. Slobody 12, Bratislava v právnej veci o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu vydaného dňa 20.01.2015 pod číslom P.-B.-P.-K.-X-XXX/XXXX o zaistení cudzinca.

V súlade s uvedenými skutočnosťami správny orgán považuje za nevyhnutné dodať, ako už aj bolo vyššie uvedené, že o žiadosti účastníka konania o bezodkladné prepustenie zo zaistenia zo dňa 06.10.2014, správny orgán rozhodol vydaním rozhodnutia dňa 05.11.2014, kde v predmetnom konaní nebolo ešte Najvyšším súdom Slovenskej republiky právoplatne rozhodnuté, preto aj jeho ďalšia žiadosť o bezodkladné prepustenie zo zaistenia doručená faxom dňa 17.12.2014, doplnená písomnou žiadosťou dňa 23.12.2014, bola odstúpená Najvyššiemu súdu, o čom bol právny zástupca účastníka konania upovedomený.

Zároveň bol účastník konania dňa 20.01.2015 zaistený v zmysle § 88a ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov. Z uvedených skutočností je zrejmé, že správny orgán v súlade s ustanovením § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov po celý čas zaistenia účastníka konania skúma, či trvá účel zaistenia, kde v merite veci vydal už dve rozhodnutia, preto považuje žalobu právneho zástupcu účastníka konania pre nečinnosť za nedôvodnú.

V súvislosti s podaním Advokátskej kancelárie Škamla s.r.o. bolo v súčinnosti s ÚPZ F. zistené, že na uvedenom útvere je identické podanie ako žaloba pre nečinnosť ÚPZ F., ktoré je na KS Košice evidované pod č.s. 7S/4/2015-21.“

Odporca súčasne so svojim vyjadrením doručil súdu na vec sa vzťahujúci svoj spisový materiál.

Krajský súd v Košiciach v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy (štvrtá hlava piatej časti O.s.p.) po oboznámení sa s obsahom návrhu, vyjadrením odporcu a spisovým materiálom vzťahujúcim sa na navrhovateľa uznesením podľa § 250t ods. 4 O.s.p. návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol z ďalej uvedených dôvodov.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 4 O.s.p. súdy v správnom súdnictve rozhodujú o návrhoch na uloženie povinnosti orgánom verejnej správy konať o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy a o opatreniach na vynútenie plnenia svojich rozhodnutí postupom uvedeným v § 250b a 250u.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa ust. § 250t ods. 1 O.s.p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpá prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa ust. § 250t ods. 2 O.s.p. prokurátor môže podať návrh podľa odseku 1, ak orgán verejnej správy je v konaní nečinný aj po upozornení prokurátorom.

Podľa ust. § 250t ods. 3 O.s.p. orgán verejnej správy, proti ktorému návrh smeruje, je povinný bezodkladne po doručení návrhu predložiť súdu vyjadrenie k návrhu a príslušný spis. K rozhodnutiu o návrhu si súd môže vyžiadať stanovisko nadriadeného správneho orgánu.

Podľa ust. § 250t ods. 4 O.s.p. súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Podľa ust. § 250t ods. 5 O.s.p. navrhovateľ má právo na náhradu trov konania, ak súd návrhu vyhovel.

Podľa ust. § 250t ods. 6 O.s.p. predseda senátu konanie zastaví, ak odpadli dôvody na ďalšie konanie, a zároveň rozhodne o trovách konania.

Podľa ust. § 250t ods. 7 O.s.p. proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

Podľa ust. § 250t ods. 8 O.s.p. na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

„Podľa § 88 ods. 4 prvá veta zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov.

Podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa ods. 1. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa § 88a ods. 1 písm. d/ zákona nesmie presiahnuť čas zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona.

Z podaného návrhu je zrejmé, že navrhovateľ sa svojím návrhom domáha postupu súdu podľa ustanovenia § 250t ods. 1 O.s.p, t.j. štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej „Konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy“.

Vôľou zákonodarcu vyjadrenou v zákonnej úprave ustanovenej v § 250t O.s.p. bolo zabezpečiť ochranu práv fyzických alebo právnických osôb, ak orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný tak, že sa fyzická alebo právnická osoba môže domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy konať a rozhodnúť.

V danom prípade predmetom preskúmania je postup odporcu podľa § 250t O.s.p..

Z vyššie citovaného ustanovenia § 250t ods. 8 O.s.p. v spojení s § 247 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že predpokladom priznania uvedenej ochrany fyzickej alebo právnickej osobe súdom je preukázanie, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, a to tým, že je v konaní nečinný a jeho nečinnosťou sú alebo by mohli byť práva alebo právom chránené záujmy fyzickej alebo právnickej osoby, domáhajúcej sa takejto ochrany návrhom, porušené alebo inak dotknuté.

Účelom ochrany práv v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy spočíva v úmysle zákonodarcu zabezpečiť ochranu práv fyzických alebo právnických osôb, ak orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný tak, že sa fyzická alebo právnická osoba môže domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy konať a rozhodnúť. Predpokladom priznania uvedenej ochrany fyzickej alebo právnickej osoby súdom v zmysle uvedenej právnej normy je preukázanie, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, tým, že je v konaní nečinný a jeho nečinnosťou by mohli byť práva alebo právom chránené záujmy fyzickej alebo právnickej osoby, domáhajúcej sa takejto ochrany návrhom, porušené alebo inak dotknuté. Súčasne zákonodarca určuje ako ďalšiu zákonnú podmienku podmieňujúcu prípustnosť domáhať sa ochrany proti nečinnosti orgánu verejnej správy využitie prostriedkov, ktorých použitie ustanovuje osobitný predpis, ktorých využitie zákonodarca predpokladá pred podaním žaloby proti žalovanému správne orgánu, ktorou sa domáha začatia konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy.

V súlade s teóriou štátu a práva konaním správneho orgánu možno rozumieť vydanie správneho aktu, ako aj ďalšie úkony správneho orgánu vydané alebo vykonané v čase od začatia konania až do právoplatnosti rozhodnutia, ktoré sú upravené právnymi normami.

Za nečinnosť orgánu verejnej správy sa považuje postup správneho orgánu, ktorý v konaní nekoná spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, teda nečinnosťou orgánu verejnej správy sa rozumie jeho pasivita vo veciach, ktoré mu boli predložené na rozhodnutie, aj keď niet žiadnej zákonnej alebo faktickej prekážky na to, aby správny orgán konal a o veci rozhodol. Nečinnosť môže spočívať v opomenutí správneho orgánu vykonať predpísaný úkon alebo v zbytočných prietahoch v jeho postupe, ale môže spočívať aj v tom, že namiesto rozhodnutia správny orgán tvrdí nedostatok svojej právomoci a vec vybaví iba listom alebo informáciou, prípadne záznamom v spise.

Zákonnou náležitosťou návrhu na začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy je tiež tvrdenie navrhovateľa, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, teda tvrdenie o tom, že v konaní niet žiadnej prekážky na úkony správneho orgánu, a napriek tomu správny orgán nekoná, a toto nekonanie je nečinnosťou, majúcou za následok zásah orgánu verejnej správy do práv alebo právom chránených záujmov navrhovateľa. Zákonodarca v právnej úprave ustanovenej v štvrtej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 250t) predpokladá preukázanie, že nekonanie správneho orgánu je v rozpore s konkrétnym zákonným ustanovením, ktoré obsahuje príkaz pre správny orgán postupovať,

konať, vykonávať určité procesné úkony a rozhodovať (k tomu pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 225/08, III. ÚS 282/08, III. ÚS 70/09). Pod nečinnosťou orgánu verejnej správy treba rozumieť nie len absolútnu nečinnosť, ale aj to, ak orgán verejnej správy koná spôsobom, ktorý znamená porušenie práva na konanie bez zbytočných prieťahov.

Z obsahu administratívneho spisového materiálu odporcu vyplynulo, že navrhovateľ zamlčal významné skutočnosti a vo svojom návrhu neuviedol, že navrhovateľ už skôr podal žiadosť o jeho bezodkladné prepustenie, datovanú dňom 06.10.2014, o ktorej odporca vydal rozhodnutie zo dňa 05.11.2014 č.p.: P.-B.-P.-K.-XX-XXX/XXXX, v ktorom rozhodnutí odporca posúdil žiadosť o bezodkladné prepustenie, ktorú v mene účastníka konania podal jeho právny zástupca Martin Škamla ako podanie účastníka konania k skúmaniu trvania účelu zaistenia a v zmysle § 90 ods. 1 písm. d/ zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), pričom odporca v súlade s ust. § 90 ods. 1 písm. d/ zákona preskúmal, či účel zaistenia navrhovateľa trvá po celý čas jeho zaistenia a rozhodol, že účel zaistenia naďalej trvá.

Navrhovateľ v skutočnosti jeho právny zástupca taktiež v návrhu zamlčal a neuviedol, že opravným prostriedkom zo dňa 12.11.2014 sa domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia odporcu zo dňa 05.11.2014 č.p.: P.-B.-P.-K.-XX-XXX/XXXX, o ktorom Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 09.12.2014 č.k. 9Sp 58/2014-24 zastavil konanie a vec postúpil na prejednanie a rozhodnutie Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície P., a to svojím uznesením zo dňa 09.12.2014 č.k. 1Sp 58/2014-24, proti ktorému navrhovateľ podal odvolanie a o ktorom odvolaní Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 20.01.2015 sp.zn. 10Sža 3/2015 rozhodol tak, že uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 09.12.2014 č.k. 9Sp 58/2014-24 potvrdil, čo súd zistil z vyššie označeného rozsudku Najvyššieho súdu SR, ktorý bol doručený Krajskému súdu v Košiciach dňa 28.01.2015.

Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že na základe právoplatného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.01.2015 sp.zn. 10Sža 3/2015 uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 09.12.2014 č.k. 9Sp 58/2014-24 v spojení s vyššie označením uznesením Najvyššieho súdu SR nadobudlo právoplatnosť a v dôsledku toho o žiadosti navrhovateľa o bezodkladné prepustenie cudzinca zo dňa 06.10.2014 bude rozhodovať Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície P..

Na základe vyššie uvedeného je nepochybné, že konanie o žiadosti navrhovateľa o bezodkladné prepustenie cudzinca zo dňa 06.10.2014 doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté konečným rozhodnutím Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície P..

Navrhovateľ napriek tomu, že si musel byť vedomý, že konanie o jeho skoršej žiadosti zo dňa 06.10.2014 nebolo právoplatne rozhodnuté, dňa 17.12.2014 ako to uvádza v návrhu odporcovi zaslal (ďalšiu) žiadosť o bezodkladné prepustenie navrhovateľa z ÚPZC F., ako aj odporcovi ako to vyplýva z jeho spisového materiálu.

Pokiaľ odporca žiadosť navrhovateľa o bezodkladné prepustenie zaisteného navrhovateľa, majúc na zreteli ešte neskončené konanie o skoršej žiadosti navrhovateľa zo dňa 06.10.2014, odstúpil Najvyššiemu súdu SR, majúc vedomosť o odvolacom konaní na Najvyššom súde SR, tak podľa názoru súdu odporca postupoval v súlade so zákonom.

Podľa právneho názoru súdu, pokiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté o žiadosti navrhovateľa o bezodkladné prepustenie zo zaistenia u odporcu zo dňa 06.10.2014 tak potom v konaní o žiadosti navrhovateľa o jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia doručenej odporcovi dňa 17.12.2014 nebolo povinnosťou odporcu o takejto novej žiadosti navrhovateľa vydať rozhodnutie so všetkými obsahovými aj formálnymi náležitosťami, vrátane poučenia o opravnom prostriedku ako to má na mysli Nález Ústavného súdu SR zo dňa 18.04.2013 sp.zn. II. ÚS 557/2012-39.

Podľa názoru súdu až po právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu o skoršej žiadosti navrhovateľa, o jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia možno podať novú žiadosť o jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia.

Preto súd na základe vyššie uvedeného zisteného skutkového stavu, aplikujúc naň vyššie citované zákonné ustanovenia, majúc za to, že navrhovateľ nepreukázal súdu, že by odporca ako orgán verejnej správy nekonal bez vážneho dôvodu, spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že bol v konaní nečinný, návrh navrhovateľa ako nedôvodný podľa § 250t ods. 4 O.s.p. zamietol.

Navrhovateľovi ako neúspešnému účastníkovi konania právo na náhradu trov konania nepriznal (§ 250k ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 250e ods. 8 O.s.p.).

Senát vo veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z.).

Senát vo veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 250t ods. 7 O.s.p.).